

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2Co/1/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115228328
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8115228328.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Muránskej a sudcov JUDr. Daniely Babinovej a Mgr. Miloša Koleka v právnej veci žalobcu I.. Ľ. I., T.. XX.XX.XXXX, I.Á. XX, C., zastúpeného JUDr. Martinom Staroňom, advokátom, so sídlom v Prešove, Hlavná 89 proti žalovanému Š. C., T.. XX.XX.XXXX, H. C., G. X, zastúpenému JUDr. Ladislavom Lukáčom, advokátom, so sídlom Hlavná 19, Prešov, o zaplatenie 20.016,50 eura s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 30.01.2018, č. k. 13C/461/2015-47 jednohlasne takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok okrem výroku o čiastočnom zastavení konania a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zastavil konanie o zaplatenie sumy 40.000,- eur s prísl. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 20.016,50 eur s prísl. a vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie čiastočné zastavenie konania odôvodnil § 145 a § 146 CSP. Ďalej uviedol, že pokiaľ ide o ostávajúcu časť žiadaného nároku, žalobca mal bremeno tvrdenia, že žalovaný dlh voči nemu písomne uznal a že žalovaný mu ho riadne a včas nesplatil. Z tohto bremena tvrdenia mal dôkaznú povinnosť preukázať uznanie dlhu a dohodnutý čas jeho splatenia. Tieto skutočnosti preukázané boli a medzi stranami sporné neboli. Pokiaľ sa žalovaný proti žalobe bránil len tvrdením, že časť dlhu vo výške 20.000,- eur splatil iným než v uznaní dlhu dohodnutým spôsobom, bolo jeho povinnosťou tieto tvrdenia vrátane presného času splatenia, vzhľadom na uplatnené úroky z omeškania, aj preukázať. Dôkazné bremeno ohľadom týchto skutočností leží na tom účastníkovi, ktorý z nich vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky, a preto bolo povinnosťou žalovaného preukázať pravdivosť týchto tvrdení k čomu však zo strany žalovaného nedošlo. Dokazovanie neumožňuje súdu mať za preukázané v plnej miere, resp. bez rozumných povinností, to, že by žalovaný žalobcovi v bližšie neurčenom čase od apríla 2014 zaplatil na úhradu uznaného dlhu sumu v hotovosti štyrikrát 5.000,- eur. Žalovaný tieto svoje všeobecné tvrdenia do ukončenia dokazovania nijako nepreukázal, pričom o ich pravdivosti navyše nesvedčia ani v bode 16 odôvodnenia uvedené skutočnosti. Javí sa byť totiž skutočne nepravdepodobné v rozpore s bežnou platobnou praxou i predchádzajúcimi zvyklosťami strán, ktoré všetky predchádzajúce transakcie medzi sebou - pôžičku i vrátenie jej predchádzajúcich častí - dokladovali, žeby žalovaný bez akýchkoľvek iných vzťahov so žalobcom a akéhokoľvek vysvetlenia jeho údajnej dôvery k nemu, vykonal údajné úhrady žalobcovi v hotovosti a bez dokladu. Vierohodnosti jeho tvrdení nesvedčí ani všeobecnosť a vágnosť jeho vysvetlenia pôvodu peňazí, ktoré mal žalobcovi vrátiť, a to aj s poukazom na ich výšku. Javí sa byť totiž podozrivé až nepravdepodobné, žeby si žalovaný nepamätal ani len jedného z troch či štyroch kupujúcich, ktorým údajne rozpredával svoj iný majetok na zabezpečenie splátok v tisícoch eur a najmä, žeby k tomu nemal žiaden doklad. Všetky tieto súvislosti znižujú pravdepodobnosť pravdivosti tvrdení - obrany žalovaného a súd pritom vychádzal aj z priameho vnímania spôsobu vyjadrovania a presvedčivosti jeho vyjadrení a postojov na pojednávaní. Žalobca úhradu zostatku uznaného dlhu

v hotovosti poprel, žalovaný žiadny priamy dôkaz o jeho úhrade v konaní neposkytol a nepreukázal ani indície, resp. okolností, ktoré by o tom mohli svedčiť (pôvod a výšku peňazí, ktoré v tom čase údajne v hotovosti uhradil). Vykonané dokazovanie spolu s úvahami uvedenými v predchádzajúcom bode neumožňovalo urobiť si jednoznačný úsudok o pravdivosti jeho tvrdení, a preto súd žalobe vyhovel. Skutkové tvrdenia žalovaného o vrátení časti pôžičky, resp. o úhrade sumy 20.000,- eur zo zostatku uznaného dlhu vo výške 60.016,50 eur postupne počas roka 2014 v splátkach po 5.000,- eur v hotovosti boli medzi stranami sporné a podľa súdu prvej inštancie neboli preukázané, ba dokonca ani len osvedčené, a to najmä v súvislosti s logickými námietkami žalobcu o neobvyklosti údajného vrátenia tak značných súm v hotovosti, bez dokladu a priamych svedkov. Žalovaný svoje pomerne všeobecné tvrdenia o údajnom úplnom vrátení pôžičky nepreukázal. Na ich preukázanie navrhol len výsluch dvoch svedkov, ktorých vierohodnosť žalobca spochybnil vzhľadom na ich vonkajší pomer k žalovanému, vo vzťahu ku ktorým žalovaný navyše svoje tvrdenia o ich vnímaní tvrdených okolností aj menil a najmä ich účasť na pojednávaní nariadenom na prejedanie vecí v rozpore s § 197 ods. 1 CSP ani nezabezpečil. Žalovaný pred pojednávaním nežiadal, aby ich predvolal súd. Súd preto pred pojednávaním ich prítomnosť nezabezpečoval (svedkov nepredvolával) ich nezabezpečením sa tak v zmysle § 198 ods. 3 CSP ani nezaoberal a ani ich výsluch na pojednávaní nariadenom a oznámenom žalovanému s dostatočným časovým predstihom pred ním tak pre ich neprítomnosť nevykonával a vykonať ani nemohol. Súd prvej inštancie nevyhovel návrhu žalovanému na odročenie pojednávania za účelom výsluchu navrhovaných svedkov. Súd v tejto súvislosti poukázal, že nie je povinný vykonať všetky navrhnuté všetky dôkazy a že pri rozhodovaní o návrhu na výsluch svedka je povinný postupovať v súlade s princípom hospodárnosti a efektívnosti konania a v súlade s pravidlami o koncentrácii konania. Musí dbať aj na procesnú spravodlivosť a zákonnosť vykonávania dôkazu svedeckej výpovede. Účel, zmysel a význam riadneho, priameho a bezprostredného výsluchu svedka pri odročení pojednávania by bol pochybný a v rozpore so spravodlivým vedením konania, najmä ak zjavná potreba ich výsluchu na podporu strany, ktorú zaťažuje dôkazné bremeno a ktorá ich výsluch navrhuje, musela byť žalovanému známa už pred pojednávaním a nevyvstala až dodatočne so žiadnych nových zistení súdu či tvrdení protistrany. Vzhľadom na to, súd žiadne dôležité dôvody na odročenie pojednávania nezistil (§ 183 ods. 1 veta 1. CSP) a výsluch svedkov nevykonával.

3. O príslušenstve priznanej pohľadávky rozhodol postupom podľa § 517 ods. 2 OZ a o trovách konania strán sporu. Postupom podľa § 255 ods. 1,2 CSP.

4. Proti tomuto rozsudku okrem výroku o čiastočnom zastavení konania podal včas odvolanie žalovaný, ktorý navrhol rozsudok v tejto časti zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti považuje žalovaný za nesprávne z tých dôvodov, že súd nevykonával včas navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo procesného útoku s poukazom na § 366 CSP. Zdôrazňuje, že už vo vyjadrení k návrhu na zaplatenie sumy 60.016,50 eur s prísl., navrhol ako dôkaz vykonať výsluch svedkov I.. R. a I.. C.. V tom čase nebol nariadený termín pojednávania, a preto očakával, že v predvolaní na prvé pojednávanie bude uvedené, či má zabezpečiť účasť navrhovaných svedkov ako dôkazného prostriedku. Nebolo možné vedieť, či existuje časový priestor na výsluch týchto svedkov (na viac, keď jeden zo svedkov bol zamestnaný v tom čase mimo C.) už na prvom pojednávaní, na ktorom mali byť vypočuté strany konania. Súd prvej inštancie týchto svedkov nevypočul napriek jeho návrhu a pri hodnotení dôkaznej situácie vierohodnosť týchto svedkov bez ich výsluchu posúdil na základe toho, ako opísal situáciu pri odovzdávaní peňazí žalovaný. Z týchto dôvodov vlastne vyplynulo, že ním navrhovaní svedkovia by neboli vierohodní. Pri hodnotení dôkazov však treba zdôrazniť, že oveľa nevierohodnejšie vyznievajú tvrdenia žalobcu, ktorý už v návrhu na zaplatenie sumy 60.016,50 eur neuviedol, že 40.000,- eur žalovaný vrátil a urobil tak až vo svojom vyjadrení doručenom súdu 01.08.2016. Súd síce spomína podanie žalobcu z 11.07.2016, ktorý mal údajne žalobca ešte pred doručením jeho nesúhlasného stanoviska opraviť, ale chce zdôrazniť, že jeho vyjadrenie je z 30.06.2016 a v ten deň bolo doručené aj súdu, teda nachádzalo sa v spise takmer dva týždne pred čiastočným späťvzatím návrhu žalobcu zo dňa 11.07.2016, ktoré žalovanému bolo doručené súdom až 07.11.2017. Tieto skutočnosti boli preverované na podnet žalobcu aj okresným riaditeľstvom PZ odborom kriminálnej polície. Podľa jeho vedomosti aj v oznámení podozrenia zo spáchania trestnej činnosti žalobca tvrdil, že mu dlhuje žalovaný 60.016,50 eur. Zrejme až po jeho vyjadreniach a preukázaní vrátenia sumy listinnými dôkazmi žalobca zmenil svoje tvrdenia a začal tvrdiť, že mu dlhuje ešte cca 20.000,- eur o vrátení, ktorých nevedel predložiť potvrdenia žalobcu o ich prijatí. Je chabé vysvetlenie žalobcu v čiastočnom späťvzatí

návrhu na začatie konania, že návrh na zaplatenie istiny 60.016,50 eur bol podaný zrejším omylom a že dlh predstavoval len sumu 20.016,50 eur. Je veľký rozdiel medzi týmito sumami. Je pritom evidentné, že suma 40.000,- eur bola žalovaným zaplatená ešte v roku 2012 a 2013, čo je minimálne dva roky pred podaním žaloby. Táto samotná skutočnosť sponchybnuje tvrdenie žalobcu i o tom, že mu žalovaný údajne dlhuje ešte sumu 20.016,50 eur. Naopak, žalovaný svoje vyjadrenia i stanoviská vo veci nemenil. Naozaj, žalobcovi vrátil aj zvyšok dlžnej sumy a o tejto skutočnosti navrhoval vypočítať svedkov. Je pravdou, že jedným zo svedkov je jeho syn a druhým svedkom bývalá zamestnankyňa, ktorá však už v jeho spoločnosti niekoľko rokov nepracuje. K tomu, že súd nevykonal výsluch týchto svedkov chce uviesť, že návrh na vydanie platobného rozkazu bol podaný 23.11.2015. Prvé pojednávanie vo veci bolo určené o dva roky neskôr. Žalovaný nerobil vo veci žiadne obštrukcie. Tieto dva roky boli subjektívnym prietahom súdu a z tohto pohľadu nepovažuje za zákonné a spravodlivé, že neboli vypočítaní navrhnutí svedkovia. Rozsudok bol vyhlásený 30.01.2018, teda na prvom a súčasne jedinom pojednávaní a zástupcovi žalovaného bol doručený 09.10.2019, teda po viac ako roku a pol od jeho vyhlásenia. Zdôrazňuje, že ustanovenia CSP nesmerujú len k tomu, aby sa urýchlene vo veciach konalo, ale aby sa vo veci nerobili obštrukcie zo strany účastníkov konania a aby sa včas navrhovali a vykonávali dôkazy. Má za to, že v tomto prípade žalovaný svoje dôkazy navrhol včas. Išlo len o to, aby mu súd poskytol časový priestor na zabezpečenie ich účasti na pojednávaní a ich následného vypočutia. Zdôrazňuje, že súdny proces má predsa smerovať najmä k tomu, aby boli vykonané dôkazy, ktorými sa zistí správne skutkový stav a nie k tomu, aby sa neposkytli účastníkovi konania jeho oprávnené práva, a to i napriek tomu, že je v konaní zastúpený advokátom. Na základe týchto dôvodov navrhol podanému odvolaniu vyhovieť.

5. Žalobca navrhol rozsudok v napadnutej časti potvrdiť ako vecne správny a uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania. Poukazuje na to, že žalobca písomným podaním z 11.07.2016, oznámil súdu, že došlo k chybe pri podávaní návrhu na vydanie platobného rozkazu, kde len zrejším bol omylom, bolo uvedené, že žalovaná suma predstavuje 60.016,50 eur. Nie je potrebné za tým hľadať zlý úmysel a už vôbec nie úmysel zatajiť čiastočné vrátenie pôžičky v rozsahu 40.000,- eur. Išlo v tejto súvislosti len o zrejším omyl, ktorý bol vysvetlený. Poukazuje na to, že suma 35.000,- a 5.000,- eur bola žalobcovi uhradená na jeho bankový účet, takže by ani teoreticky nemalo zmysel spoliehať sa na to, že žalovaný takúto platbu nepreukáže. Poukazuje tiež na to, že od doručenia vyjadrenia žalovaného popieral jeho skutkové tvrdenia v tom zmysle, že žalovaný mu mal zaplatiť ostávajúcu časť dlhu v splátkach po 5.000,- eur k rukám žalobcu. Žalobca v tomto smere zdôrazňoval, že predchádzajúce platby v súvislosti so splácaním dlhu zo strany žalovaného boli realizované bezhotovostným prevodom na bankový účet žalobcu. Sám žalovaný trval na bezhotovostnej platbe žalobcovi a potom je zrejším, že žalovaný, ktorý platil bezhotovostným prevodom sumu 40.000,- eur by v dnešnej dobe nezaplatil žalobcovi zostatok dlhu v hotovosti k jeho rukám bez dokladu o zaplatení, ktoré ako dlžník potrebuje na preukázanie zaplatenia svojho dlhu. Má za to, že súd prvej inštancie v zmysle zásad CSP o dokazovaní nevykonal správne dokazovanie výsluchom svedkov, ktorých žalovaný navrhol, nakoľko jednak žalovaný ich účasť na pojednávaní nezabezpečil a žalobca sponchybnil vierohodnosť týchto svedkov. V závislosti od týchto zistení sú odvolacie námietky žalovaného nedôvodné a súd prvej inštancie o veci rozhodol správne.

6. Žalovaný sa k tomuto vyjadreniu žalobcu nevyjadril.

7. Odvolací súd preskúmal rozsudok v napadnutom rozsahu, a teda okrem výroku o čiastočnom zastavení konania v zmysle zásad vyjadrených v § 379 a nasl. zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) spolu s konaním, ktoré jeho vydaniu predchádzalo. Vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385) a zistil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie dosahuje intenzitu nesprávneho procesného postupu znemožňujúceho stranám, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces.

8. Ako je zrejším z obsahu spisu, strany konania uzatvorili dňa 27.12.2012 zmluvu o uznaní dlhu a dohodu o jeho splatení podľa § 558 Občianskeho zákonníka. V Čl. II. bod 2.1 zmluvné strany konštatujú, že dňa 16.02.2012 uzavreli zmluvu o pôžičke, predmetom ktorej boli peňažné prostriedky poskytnuté žalovanému vo výške 91.016,50 eur. V Čl. II. bod 2.2 zmluvy je konštatované, že žalovaný ako dlžník vykonal čiastočnú úhradu požičanej finančnej čiastky vo výške 31.000,- eur bezhotovostným prevodom na účet žalobcu - veriteľa. V Čl. II. bod 2.3 žalovaný vyhlásil, že uznáva zvyšnú časť svojho dlhu voči veriteľovi vo výške 60.016,50 eur, ktorý vznikol z titulu pôžičky zo dňa 16.02.2012, čo do dôvodu a výšky a prehlásil, že veriteľovi zaplatí dlžnú sumu spôsobom a v termíne podľa Čl. III. tejto dohody.

9. V tomto článku sa žalovaný - dlžník zaviazal, že svoj dlh v celkovej výške 60.016,50 eur splatí žalobcovi - veriteľovi v dvoch splátkach bezhotovostným prevodom na jeho účet, a to prvú splátku vo výške 35.000,- eur najneskôr do 31.12.2012 a druhú splátku vo výške 25.016,50 eur najneskôr v termíne do 15.05.2013.

10. Žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 23.11.2015 žalobca požadoval od žalovaného z tohto titulu uhradiť sumu 60.016,50 eur s prísl.

11. Žalovanému bola žaloba spolu s prílohami doručená dňa 23.06.2016 a vo vyjadrení zo dňa 30.06.2016 súdu prvej inštancie oznámil, že okrem sumy 31.000,- z titulu pôžičky vrátil žalobcovi dňa 27.12.2012, a teda ešte pred začatím konania, čiastku 35.000,- eur, zostatok pôžičky splácal v splátkach po 5.000,- eur a v tejto súvislosti navrhol ako svedkov, ktorí sa vedia vyjadriť o splácaní zvyšku pôžičky vypočuť S. R. a M. C. s uvedením ich adries.

12. Žalobca následne podaním z 11.07.2016 oznámil súdu prvej inštancie, že žalobný návrh nemal byť podaný na žalovanú sumu 60.016,50 eur a išlo v tomto smere o zrejmy omyl. Malo ísť o istinu o 40.000, eur nižšiu, a teda žalovanou sumou má byť istina 20.016,50 eur, keďže pred začatím konania žalovaný žalobcovi zaplatil z titulu pôžičky sumu 35.000,- eur dňa 28.12.2012 bezhotovostným vkladom a sumu 5.000,- eur rovnako bezhotovostným vkladom dňa 27.06.2013.

13. V ďalšom podaní doručenom 08.09.2016 žalovaný potvrdil, že doklady o ďalších splátkach pôžičky po 5.000,- eur nemá k dispozícii. Oznámil, že naďalej trvá na výsluchu navrhovaných svedkov a pokiaľ aj žalobca navrhuje vypočuť ním označených svedkov, nemá námietky proti tomu, aby ich súd taktiež vypočul.

14. Prvé pojednávanie vo veci súd prvej inštancie nariadil na termín 30.01.2018 a predvolal právneho zástupcu žalobcu, právneho zástupcu žalovaného ako aj samotného žalovaného s upozornením, že jeho účasť na pojednávaní je nutná.

15. Podľa § 558 Občianskeho zákonníka, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

16. Uznáním dlhu realizovaným vo forme § 558 Občianskeho zákonníka sa zakladá vyvrátiteľná právna domnienka („predpokladá sa“), že dlh v čase uznania trval. Ide o jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi, uznanie dlhu zabezpečuje uznaný záväzok tým, že v dôsledku ním založenej právnej domnienky zvyhodňuje postavenie veriteľa. Domnienka existencie dlhu založená uznaním dlhu je vyvrátiteľná. Znamená to, že aj dlžník, ktorý svoj dlh uznal môže namietat, že dlh nevznikol alebo že v čase uznania už netrval.

17. Súd prvej inštancie správne zdôraznil, že pokiaľ žalovaný namietal splnenie ostávajúcej časti pôžičky žalobcovi postupnými splátkami po 5.000,- eur od obdobia roku 2014, bolo jeho povinnosťou tieto tvrdenia aj preukázať.

18. Je však ďalej zrejmé i to, že žalovaný v tejto súvislosti (k uvádzaným skutkovým tvrdeniam) navrhol vypočuť ním označených svedkov.

19. V zmysle predpokladov § 196 a § 197 CSP súd môže nariadiť výsluch svedka len na návrh a pri tomto dôkaznom prostriedku sa má dbať najmä na jeho vhodnosť a účelnosť. Povinnosť každej fyzickej osoby dostaviť sa na predvolanie na súd a vypovedať ako svedok ostáva aj za účinnosti civilného sporového poriadku zachovaná. Nemožno však opomenúť, že nová právna úprava mení doterajší koncept zabezpečenia prítomnosti svedka na pojednávaní v súlade s prejednacím princípom, ktorý ovláda kontradiktórne sporové konanie.

20. Nemožno súhlasiť s tvrdením, že bolo povinnosťou žalovaného už na pojednávaní konanom dňa 30.01.2018 zabezpečiť prítomnosť navrhovaných svedkov. Je potrebné zdôrazniť, že išlo o v poradí prvé pojednávanie vo veci, strany konania ešte k predmetu sporu vypočuté neboli a žalovaný v danom štádiu konania nemohol predvídať, či vôbec a v akom rozsahu súd prvej inštancie rozhodne o prípustnosti

a spôsobe výkonu ďalšieho dokazovania, keď je zrejmé, že aj žalobca navrhol v čase pred prvým pojednávaním vypočuť iných, ním označených svedkov. Neobstojí preto argumentácia o nepreukázaní skutkových tvrdení žalovaného o údajnom úplnom vrátení pôžičky pre nezabezpečenie prítomnosti týchto svedkov na určenom pojednávaní.

21. Zároveň sa javí ako predčasné hodnotiť prípadnú (ne)vierohodnosť výpovedí týchto svedkov. Nepochybné je to, že žalovaný už v prvom vyjadrení po výzve súdu prvej inštancie uvádzal, že žalobcovi uhradil z poskytnutej pôžičky podstatne viac ako je žiadané v žalobe, žalobca následne uplatnený nárok korigoval čiastočným späťvzatím žaloby a najmä od počiatku žalovaný, ktorý nebol pasívnou stranou sporu, na podporu svojich skutkových tvrdení navrhol vykonať dôkazy, ktoré aj presne označil. S ohľadom na charakter prejednávanej veci, keď bez ďalšieho nemožno hneď vylúčiť vrátenie pôžičky aj iným, než stranami písomne dohodnutým spôsobom, až po vykonaní navrhnutých dôkazov a ich vyhodnotení vo vzájomnej súvislosti s dôkazmi inými, mohol prvoinštančný súd o veci objektívne rozhodnúť.

22. Ust. § 191 CSP dôsledne vychádza z princípu voľného hodnotenia dôkazov (Čl. 15) a v zmysle koncepcie ods. 2 platí, že každý vykonaný dôkaz môže byť prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany spochybnený tým, že sa pripúšťa dôkaz opaku dokazovanej skutočnosti. Inak povedané, žiaden dôkaz nedisponuje predpísanou legálnou silou, ktorá by nepripúšťala dôkaz svojho opaku.

23. So zreteľom na všetky tieto dôvody, odvolací súd rozsudok okrem výroku o čiastočnom zastavení konania zrušil postupom podľa § 389 ods. 1 b), c) CSP a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie tak ako to určuje § 391 ods. 1 CSP. V ďalšom konaní prvoinštančný súd vykoná stranami navrhnuté dôkazy a po ich vyhodnotení o veci opätovne rozhodne s tým, že v novom rozhodnutí o veci sa rozhodne aj o trovách tohto štádia konania (§ 396 ods. 3 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).